

Pravi vzrok zimskega spanja doslej ni ugotovljen — gotovo pa je, da jih k temu sili prirojeni nagon, ki jim narekuje, da se pripravljajo na zimovanje redno in pravočasno, vsako leto. Včasih so namreč mislili, da mraz uspava živali. Pa ni tako, saj zaspe pozimi tudi živali, ki jih morda gojimo v toplih prostorih. Ko pride njihov čas, zaspe. Je že pametno urejeno naše božje stvarstvo, četudi mnogim vprašanjem še največji strokovnjaki niso mogli priti do dna. V tropičnem podnebjju pa prespe nekatere živali v otrplem stanju največjo vročino. Torej ni samo mraz vzrok spanja.

Mnoge živali pa nimajo sposobnosti, da bi si smotrno uredile in pripravile prezimovališča. Nekatere namreč pretolčejo vso zimo nepripravljene in nezavarovane pred vremenskimi izpremembam. Tako prežive kobilice otrple na kaki veji vso dolgo zimo. Telesni deli jim postanejo krhki in lomljivi. Čebele se stisnejo v panjih in se medsebojno grejejo. Mnoge žuželke prezimujejo na prostem, navadno jih najdejo pri nas ostali krilatci, ki se z njimi radi posladkajo. Seveda pa mnoge živali zelo stradajo pozimi, ko ne morejo najti potrebne hrane. So pa nekatere tudi pravi mojstri v stradanju. Kačam celo mraz ne škodi. Zviije se jih več skupaj v klobčič in sladko spe. Včasih je katera zaradi mraza trda ko palica, no, na pomlad pa se s toploto spet oživi. Ribice se pa zarijejo v blatna dna, oziroma prežive zimo v vodi pod zamrzlo površino. Tudi z žabami je isto; zarite v blato čakajo toplih pomladnih dni.

Mnogim živalim pa prinese zima smrt. Nekatere zmrznejo ali poginejo zaradi drugih vremenskih neugodnosti. Miške, ki zimujejo v dolgih podzemeljskih rovih in gnezdih, navadno na pomlad zalije voda in utonejo, če se ne zbude pravočasno. Mnoge živali pa preganja ravno človek pozimi. Polha radi love zaradi njegovega kožusčka, da naredo iz kožic tople suknjice in polhovke. Ptičkam, ki se pode lačne za hrano, je tudi hudo, zato jim pridno pokladajmo zrnja in drobtinice!

Tako torej prezimovalci različno ugodno prežive zimo. Ko pa pri-
nese pomlad toplote in sonca, nam spet oživljajo živali naše gozdove,
polja in travnike, veseleč se novih sončnih dni.

Svjatoslav

Mišo se je izgubil

Mišo se je izgubil
v daljna, daljna morja,
večja kot so tokraj
in onkraj obzorja.

Mišo se je izgubil —
kdo bo šel za njim?
Morda mati, morda oče
s srcem žalostnim?

Tiho se smehljajo
naše zvezde zveste,
Miša pripeljajo
čez nerodne ceste

na zelene trate
in še preden noč je
k mamici, k očetu
v blaženo naročje.